

Sygn. akt IV Cz 323/13

POSTANOWIENIE

Słupsk, dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Deniziuk, Andrzej Jastrzębski

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Ubezpieczeniowego (...)w W.

przeciwko pozwanemu P. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt IX C 145/13

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Słupsku po uprzednim oddaleniu wniosku powoda o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego zawiesił postępowanie w sprawie. Zdaniem Sądu I instancji powód nie uprawdopodobnił, iż miejsce pobytu pozwanego nie jest mu znane. Do uprawdopodobnienia tej okoliczności nie jest bowiem wystarczające – w ocenie Sądu Rejonowego - poprzestanie na rutynowych środkach dowodowych, powód powinien bowiem wykazać, że dołożył należytej staranności w poszukiwaniu miejsca pobytu pozwanego.

Z taki stanowiskiem Sądu nie zgodził się powód wnosząc zażalenie, w którym domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia w przedmiocie zawieszenia postępowania i ponowne rozpoznanie i uwzględnienie wniosku o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. Skarżący podniósł, że w jego ocenie dokonał wszelkich możliwych czynności celem ustalenia miejsca pobytu pozwanego - w tym także czynności wskazanych mu przez sąd, wobec powyższego sąd winien ustanowić dla nieznanego z miejsca zamieszkania pozwanego kuratora i prowadzić dalej sprawę z udziałem tego kuratora.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie powoda jako bezzasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

Słusznie bowiem Sąd Rejonowy uznał, że skoro nie uwzględniono wniosku powoda o ustanowienie kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego a powód nie wskazał aktualnego miejsca zamieszkania pozwanego to sprawie

nie można nadać właściwego, dalszego biegu, wobec czego istniały podstawy do zawieszenia postępowania w oparciu o treść art. 177 § 1 pkt 6 kpc.

Nie sposób bowiem zgodzić się z żalącym powodem, że poprzez złożenie do akt sprawy dokumentu uzyskanego z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW dotyczącego aktualnego adresu pozwanego oraz pisma Biura Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego potwierdzającego to, że pozwany nie odbywa kary pozbawienia wolności ani też nie jest poszukiwany listem gończym, w wystarczający sposób uprawdopodobnił, że miejsce pobytu pozwanego nie jest mu znane.

Zgodnie z art. 143 k.p.c., jeżeli stronie, której miejsce nie jest znane, ma być doręczony pozew lub inne pismo procesowe wywołujące potrzebę podjęcia obrony jej praw, doręczenie może do chwili zgłoszenia się strony albo jej przedstawiciela lub pełnomocnika nastąpić tylko do rąk kuratora ustanowionego na wniosek osoby zainteresowanej przez sąd orzekający. Przesłanką ustanowienia kuratora jest - poza stwierdzeniem potrzeby doręczenia stronie pozwu lub innego pisma procesowego wymagającego podjęcia obrony jej praw - uprawdopodobnienie, że miejsce pobytu strony nie jest znane. Obowiązek uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane spoczywa - w myśl art. 144 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. - na osobie zainteresowanej ustanowieniem kuratora na podstawie art. 143 k.p.c.

W literaturze i w orzecznictwie podnosi się, że wobec obecnie praktycznie nieograniczonej możliwości wyjazdów i okresowych pobytów za granicą należy zaostrzyć kryteria oceny, czy doszło do uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane. Przyjmuje się, że w miarę potrzeby, i dla zapobieżenia ewentualnym nadużyciom, należałoby przesłuchać na tę okoliczność domowników, sąsiadów lub administratora domu strony, dla której ma być ustanowiony kurator. Poprzestanie na informacjach uzyskanych od Policji nie wystarcza do spełnienia wymagania przewidzianego w art. 144 § 1 zdanie drugie k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1997 r., II CKU 71/97, Prok. i Pr.-wkl. 1997, nr 12, poz. 38 oraz Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2010 r. II CZ 150/10).

Do uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 144 k.p.c., nie wystarcza także stwierdzenie właściwego organu, że strona nie jest zameldowana w danej miejscowości i w związku z tym nie figuruje w rejestrze mieszkańców danej miejscowości. Konieczne jest poza tym wykazanie, że nie tylko żądający ustanowienia kuratora, lecz także inne osoby, które mogą mieć informację o miejscu pobytu strony, a w szczególności krewni, powinowaci i inne osoby bliskie, m.in. także zakład pracy, w którym strona była ostatnio zatrudniona, nie mają wiadomości potrzebnych do doręczenia stronie pisma procesowego lub zawiadomienia o posiedzeniu sądu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1979 r., II CZ 44/79, OSNCP 1979, nr 11, poz. 224). Ustanowienie kuratora bez należytego uprawdopodobnienia, że miejsce pobytu strony nie jest znane, powoduje nieważność postępowania toczącego się z jego udziałem (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 16 sierpnia 1960 r., 3 CR 65/60, OSPiKA1961, nr 3, poz. 81; z dnia 28 listopada 1969 r., III CRN 418/69, OSPiKA 1971, nr 2, poz. 35).

W świetle powyższego nie można odmówić racji Sądowi I instancji, że wniosek powoda o ustanowienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobyt pozwanego został złożony bez należytego uprawdopodobnienia, że jego miejsce pobytu rzeczywiście powodowi nie jest znane. Nie dołożono bowiem odpowiedniej do okoliczności sprawy staranności w poszukiwaniu miejsca pobytu pozwanego.

Do uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 144 § 1 k.p.c., nie wystarczyło - poprzestanie na informacji z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW oraz z Biura Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego, nawet jeśli Sąd I instancji nie wzywał powoda do wskazania innych środków dowodowych mających na celu uprawdopodobnienie, o którym mowa wyżej. Wszak to wnioskodawca – w myśl art. 144§1 kpc - winien uprawdopodobnić, że miejsce pobytu strony nie jest mu znane – sąd nie czyni z urzędu takich ustaleń.

Mając na uwadze powyższe, zażalenie powoda jako bezzasadne, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzeczono jak w sentencji postanowienia.